

[Erhard Jakobsen]

kasse, og derved er skattetrykket steget. Det er da de menneskers egen skyld. Det er jo dem, der har brugt pengene. Det var sådan, jeg sagde det, og det er da ganske reelt. Det er selvfølgelig rigtigt.

Ellers er hr. Ove Jensens evner som spåmand nok på højde med de spåmænds, jeg har mødt i de 33 år, jeg har færdedes inde i disse dejlige lokaler.

Hr. Svend Auken, jeg tror, vi skal gå videre med det her. Det er klart, at der ikke kan blive en forhandling på det grundlag, at man siger: nu har vi stillet noget op, og hvis I går ind på det, kan vi selvfølgelig få en forhandling.

Jeg mener, at ingen socialdemokrat – hvad det er, ved jeg jo også lidt om – kan afvise den tankegang, at hvis der ikke er midler – nu taler vi om 1988, vi taler ikke om finansloven 1987 i denne forbindelse, der er jo andre, der også lægger planer længere fremefter – hvis der ikke er mulighed for at give hverken til 800.000 af den slags eller til 200.000 af den slags generelt, så lad os prøve at finde frem, gentager jeg, til de 70.000–80.000, hvorom man efter undersøgelser, som jeg ved socialministeren har i gang, kan sige: her er nogle, som faktisk er utilladelig fattige.

Lad os afskaffe det, der virkelig er fattigdom her i landet. Kan vi ikke enes om andet, så kunne vi dog måske enes om at gøre det, inden vi går ud og lader vælgerne bedømme, hvem der i øvrigt er kønnest.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Jeg ved, at hr. Erhard Jakobsen er oprigtig, når han siger, at han gerne ville have de sociale skævheder gjort mindre i vort samfund. Imidlertid er de desværre vokset og vokset meget kraftigt. De sociale kløfter er blevet uddybet i vort samfund, og de forskere, hr. Erhard Jakobsen talte om før, har også af samme grund opfundet det såkaldte nye fattigdomsbegreb. Der er mange mennesker, der har det usselt i det her land, jeg har nævnt nogle af grupperne. Men jeg vil gerne prøve viljen til at gøre noget for dem, der er helt nede i bunden af vort system.

Jeg tror, at hr. Erhard Jakobsen vil være enig med mig i, at de langtidsløse, de, der i mange år ikke har haft fast, varigt arbejde, som gerne vil arbejde, men ikke har

haft arbejde, med den lovgivning, der i dag eksisterer, er udsat for den trussel, at hvis de ikke selv kan fastholde tilknytningen til arbejdslivet, så skal de ned først på 70 pct., siden på 55 pct. af de meget lave dagpengesatser, vi har i dag. Jeg tror, hr. Erhard Jakobsen vil være den første herinde til at sige: man lever ingen luksustilværelse på arbejdsløshedsdagpenge. Man kan så prøve at forestille sig, hvad det vil sige at komme ned på 55 pct. af den meget store understøttelse, som andre skal leve af.

Lad os derfor prøve at starte dér og gennemføre det forslag, der lyder på, at de langtidsløse ikke skal presses ned på først 70 og siden hen 55 pct. Det koster ikke ret mange penge, hr. Erhard Jakobsen. Det er et spørgsmål om holdning. Det er et spørgsmål om vilje. Det er et spørgsmål om socialt sindelag.

(Kort bemærkning).

Erhard Jakobsen (CD):

Så længe hr. Svend Auken fortsætter med at nævne grupper og i og for sig ikke principper, så tror jeg, det vil gøre ringe indtryk. Det er jo ikke mig, der skal forhandles med, jeg sidder ikke ved det forhandlingsbord. Jeg tror nok, det gør ringe indtryk på de folk, man skal forhandle med. Går man derimod over til at sige: hvor er de personer, det drejer sig om, så tror jeg, der er mulighed for at komme igennem.

Hr. Svend Aukens almindelige udtalelse om, hvor sørgeligt det er gået under denne regering, har jeg måttet stå model til før. Når jeg tænker på den regering, der indførte noget, som nogle kaldte sultecirkulæret – jeg kaldte det tørstecirkulæret, for det fandt jeg var mere realistisk – når jeg tænker på, hvad Socialdemokratiets regering blev udskaftet for i mit yndlingsprogram, P 4, i Danmarks Radio, fordi man ødelagde de sociale forhold her i landet, ork, så kan denne regering slet ikke stå mål med det.

Jeg tog mig ikke af det dengang, og jeg kan ikke tage mig af det nu, for det er nødvendighed, vi har handlet ud fra. Hver en nedskæring, denne regering har gennemført, er gjort, ikke fordi nogen havde lyst, men fordi man var nødt til det. Ellers havde vi ikke været dér, hvor vi er i dag, hvor der ikke er underskud på statens budget, og hvor